

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξ-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰσάτου γράσει διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἑλλ. ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίγια 10.
Ἐξῆμνητοι καὶ Τρίμηνητοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Ἰουλιῶσε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριεῖτου ἀριθ. 42, κατὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 23 Δεκεμβρίου 1933

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 4

ΝΥΧΤΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα
ἔσπνᾷ ὁ μικρός, κοιτᾷζει γύρω: νύχτ'
[ἀκόμα.

Δὲ βλέπει πιά ψηλὰ τᾶστέρη.
πὸ τοὺς βοσκούς μικρὸς στὸ μικρὸ
[Χριστὸ θὰ φέρῃ.

Μήτε καὶ σταῦ Ἰωσήφ τὸ πλάτ.
βλέπει πιά τὴ Μαρία, νὰ τοῦ χαμογε-
[λάῃ.

Μήτε τὰ βόδια νὰ ζεσταίνου
τὸ Μωροῦδάκι μὲ τὸ χνῶτο, ὡς ἀνασαί-
[νον.

Μὴν ὁ Χριστὸς δὲν ἐγεννήθη;
ἀγγέλων στὸν αἰθέρα πιά δὲ βλέπει
[πλήθη.

Κι' ὄμως... Σὰν καί νὰ τοῦ νεύῃ
πὼς ἦταν ὄλ' ἀληθινά, — τὰ ζωντανεύει:

Κι' εἰν' ἕνας ἦχος ἀπὸ πέρα,
— ποὺ λέει πὼς εἶναι κεινῶν τῶν βοσκῶν
[φλογέρα

Ἦχοι χαρμόσουνοι κομπάνας,
— ποὺ λέει πὼς εἶναι ἡ στοργή καὶ τὸ
[φιλί μᾶς Μάννας.

Ἦχοι, ποὺ μέσα στὴ νυχτιὰ
τὴν παγερή, θαρρεὶ εἶναι χνῶτα, ζε-
[στασιά.

Ἦχοι γλυκοί, ποὺ καθὼς κάλλου
θαρρεὶ κι' οἱ Ἄγγελοι ἐκείνοι «Θεῶ
[Δόξα» ψάλλου.
Κ. Π. ΛΕΥΚΑΪΤΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς παραμονῆς
τῶν Χριστουγέννων δυὸ παιδιὰ κατέ-
βαιναν μὲ ζωηρὰ βήματα τὸ καλντε-
ρίμι. Τὰ πόδια τους, ἀσυνήθιστα νὰ
φοροῦν παπούτσια, ποὺ τὰ εἶχαν βέ-
λει ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα μόνο ἐπειδὴ ἦ-
ταν σκόλη, ἔκαναν φοβερὸ κρότο ἐ-
πάνω στὶς πλάκες. Τὸ ἕνα παιδί κρα-
τοῦσε ἕνα ἀναμμένο φανάρι στὸ χέρι
του. Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτὰ τὸ βράδυ. Ἡ
νύχτα ἦταν ἐξίστηρη, κρύα. Δυνατὸς
ἄνεμος κατέβαινε παγωμένος ἀπ' τὰ
χιονισμένα βουβά, κι' ἔκανε τὰ σφι-
χτοκλεισμένα παράθυρα καὶ τίς κλει-
δομανταλωμένες πόρτες νὰ στεγάζου
κάτω ἀπὸ τὸ παγερὸ τοῦ φύσημα.
Τὰ παιδιὰ ἐμάλωναν σὰ γνήσιοι φίλοι.
— Ἐγὼ εἶδα ποὺ σοῦδωσε ἕνα εἰ-

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἡ ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Αυτό κίνησε την προσοχή του Πιερότου. Κι' αφού πέρασε από μπροστά του με πόζα, ξαναγύρισε και το ρώτησ' ευγενικά:

- Τί κάνεις, φίλε μου, εδώ;
- Ψάχνω τα σκουπίδια και διαλέγω τα κουρέλια. Όσα βρίσκω, τα πιάνω με το γάντιο μου και τα ρίχνω στο καλάθι μου.
- Και τί τα κάνεις τα κουρέλια;
- Τα πουλώ στις φάμπρικες που κάνουν χαρτί.
- Και σου δίνουν πολλά λεφτά;
- Άρκετά! Όταν μάλιστα τα κουρέλια μου είναι μεταξωτά, που κάνουν το καλύτερο χαρτί, μου δίνουν περισσότερα.

«Νά εύκολο επάγγελμα!» είπε με το νου του ο Πιερότος. Κι' από την άλλη μέρα, έβαλε τα παλιά του ρούχα, πήρ' ένα καλάθι, ένα γάντιο κι' ένα φανάρι, και βγήκε να μαζέψει κουρέλια. Έγινε δηλαδή **ρακοσυλλέκτης** (γιατί τα κουρέλια λέγονται και **ράκη**).

Γρήγορα όμως είδε πως ούτε αυτό το επάγγελμα ήταν όπως το ήθελε. Τα καλά κουρέλια, μέσα στα σκουπίδια, ήταν σπάνια. Έπρεπε να γυρίσει στους δρόμους όλη σχεδόν τη νύχτα για να μαζέψει με χούφτα καλά κουρέλια. Και στη φάμπρικα, στο χαρτοκομείο που τα πήγαινε, δεν του έδιναν παρά λίγες δεκάρες. Έπαγγελμα πολύ κουραστικό, επικίνδυνο—γιατί τη νύχτα στους δρόμους γυρνούν και κακοποιοί— και κακορίζικο. Κι' αφού το δοκίμασε κάμμιά εβδομάδα, ο Πιερότος είπε:

«Δέν είναι προκοπή, πρέπει να βρω τίποτ' άλλο.»

(Ακούσθε!)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

11. — ΕΚΔΡΟΜΗ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ

Τό απόγεμα του Σαββάτου, στο σπίτι της Σοφίας, το κυριακάτικο πρόγραμμα έλλαξε. Κι' αιλία, το πρώτο χειμωνιάτικο βριαδάκι, που σάρωσε τα σύννεφα, καθάρισε την ατμόσφαιρα και στέγνωσε τους δρόμους.

— Άδριο θά έχουμε έξοχη λιανάδα, είπε ο πατέρας. Άμαρτία είναι να μείνουμε στην πόλη, να κλειστούμε όλο το πρωί στο σπίτι, να κάμουμε τάπαγμα τό συνηθειμένο μας μικρό περίπατο και να πάμε ύστερα στον κινηματογράφο. Έγώ λέω να πάμε απ' τό πρωί εκδρομή.

— Ναι, ναι! φώναξαν άμείως ή Σοφία κι' ο Γιώργος ο άδερφός της. Νά μηνύσουμε μάλιστα και της Νίτσας, αν θέλη νάρθη κι' αυτή με τον Άλκη. Μά ποθ θά πάμε, μακαπά;

— Στόν Άη-Σώστη, στο χτήμα της κουμπάρας.

— Ά, ώρα! είπε ο πατέρας.

— Νά ξέρετε όμως πως δέν έχει αυτοκίνητο. Με τα ποδαράκια μας θά πάμε, με τα ποδαράκια μας θά γυρίσουμε. Δέν είναι πολύ μακρυνά...

Τά παιδιά συμφώνησαν. Ήταν όμορφα να πάνε ογά-οιγά με τά πόδια, να στέκονται δώ κ' εκεί να βλέπουν ό,τι θέλουν, να μαζεύουν λουλούδια, να κυνηγιούνται, να παίζουν, παρά να τρέχουν κλεισμένα μέσα σ' έν άμάξι.

— Άν κουράζονταν, είχαν καιρό ν' αναπαυθούν στο χτήμα, και να πλαγιάσουν άκόμα τό άπομειήμερο στο σπίτι της κουμπάρας. Και κατά τό δειλινό πάλι, θά ξεκινούσαν.

— Νά ιδούμε, αλήθεια, και πως είναι ή έξοχη τόρα το χειμώνα, είπε ο Γιώργος. Έμεις δέν την βλέπουμε παρά την άνοιξη και τό καλοκαίρι.

— Ά, τό καλό! Ο Θεός μαζί σας. Τά παιδιά γέλασαν: — Σά να φεύγαμε για την Άμερική...

— Ά, τό καλό! Ο Θεός μαζί σας. Τά παιδιά γέλασαν: — Σά να φεύγαμε για την Άμερική...

— Ά, τό καλό! Ο Θεός μαζί σας. Τά παιδιά γέλασαν: — Σά να φεύγαμε για την Άμερική...

είναι ή έξοχη τόρα το χειμώνα, είπε ο Γιώργος. Έμεις δέν την βλέπουμε παρά την άνοιξη και τό καλοκαίρι. Πρασινάδες, λουλούδια, φρούτα, πουλιά, πεταλούδες και πάει λέοντας. Τά ξέρουμε απέξω κι' άνακατωτά. Τώρα όμως τί είναι;

— Έγώ ξέρω τί είναι στην έξοχη και τόρα το χειμώνα. Μήπως δέν βλέπω στην πόλη τά περβόλια; Νά, κίτρινα φύλλα, γυμνά κλαδιά, μαύρο κι' όργω χύμα χωρίς χλόη και, κάπου-κάπου, κανέναν σκουρτζή ή πυρούλη.

— Έσοδ πάντα τά ξέρεις όλα, είπε ο Γιώργος.

— Δηλαδή τά φαντάζουμε...

— Ναι, μά βάζω στοιχημα πως άδριο στην έξοχη θά ιδής πράματα που ούτε τά ξέρεις ούτε τά φαντάζεσαι.

— Έ, τόσο τό καλύτερο...

Μύνησαν και της Νίτσας που ένθουσιάζτηκε. Ο Άλκης μόνο δέν μπορούσε, γιατί είχε να πάη κάπου άλλο με τόν πατέρα του. Οπωςδήποτε, ή συντροφιά ήταν άρκετή: Ο κ. Παυλίδης, ο Γιώργος, ή Σοφία κι' ή Νίτσα. Η μητέρα θά καθόταν στο σπίτι γιατί δέν μπορούσε να κάη τόσο δρόμο πεζή. Και δέν ήθελε να τους άναγκάση να πάνε με άμάξι, για να μη τούς χαλάση τη διασκέδαση.

Τρόφιμα δέν θάπαιρναν μαζί τους. Θά της κακοφαινόταν της κυρά-κουμπάρας, που ύποτε πήγαιναν, δέν ήξερε πως να τούς περιποιηθή. Είχε κιάλας τόν τρόπο της ή χωριτίσσα νοικοκυρά. Τίποτα δέν ήλθε κούτιζε να σφάξη δυο κοτόπουλα για να φάνε τό μεσημέρι.

— Δοκίμω, είπε ο κ. Παυλίδης ά-

— Δοκίμω, είπε ο κ. Παυλίδης ά-

— Δοκίμω, είπε ο κ. Παυλίδης ά-

— Δοκίμω, είπε ο κ. Παυλίδης ά-

— Δοκίμω, είπε ο κ. Παυλίδης ά-

— Δοκίμω, είπε ο κ. Παυλίδης ά-

— Σήμερα δέν θά πάμε στην εκκλησία, είπε ο Γιώργος.

— Δέν πειράζει, είπε ο πατέρας. Θά πάμε στην έξοχη, στη φύση. Κι' ή φύση είναι ένας μεγάλος ναός, όπου μπορεί κανείς να δοξάση τό δημιουργό της.

Περπατούσαν χαρούμενοι, με βήμα γοργό. Κάπου κάπου άπαντούσαν κανένα σπιτάκι, είτε άπάνω στο δρόμο, είτε πιδ μέσα, στο βάθος κανενός περιβολιού.

— Έτσι φανταζόσουν τη χειμωνιάτικη έξοχη; ρώτησε ο Γιώργος τη Σοφία.

— Έτσι βέβαια! άποκρίθηκε ή Σοφία. Κι' έδειξε ένα δέντρο σχεδόν γυμνό. Τά λιγοστά φύλλα που τού έμειναν, ήταν όλα κίτρινα και φάνταζαν στον ήλιο σά χρυσά.

— Δέν είναι ώρα!; είπε ο Γιώργος.

— Άρα!; είπε ή Σοφία. Μά θά τό προτιμούσα πρως να δπως θά είναι την άνοιξη.

Παρακάτω, μέσα σ' ένκ περιβόλι, κοντά στον όχτο του δρόμου, είδαν ένα δέντρο που τά κλαδιά του ήταν όλωσδιόλου γυμνά.

— Αυτό βέβαια δέν είναι τόσο ώρα!; είπε ή Σοφία.

— Νά τό ιδής σε κανένα μήνα και να μοδ πής! είπε ή Νίτσα.

— Μά τόσο γρήγορα θά πρασινηση; — Και θάνήσει! Θά τό ιδής κάτασπρο χιονισμένο.

— Ά, είναι άμυγδαλιά; Δέν τη γνώρισα.

— Είδες; είπε ο Γιώργος. Πολλά πράματα που τά ξέρεις κανείς — και ού τά ξέρεις όλα — τά βλέπει στη χειμωνιάτικη έξοχη και δέν τά γνωρίζει.

— Νά! νά! έκαμε ή Νίτσα. Έκείνο και τό δέντρο ξέρεις τί είναι;

— Βερυκοκιά! είπε ή Σοφία.

— Όχι, ροδακινιά! αυτή όμως θάνήσει λιγάκι άργότερα.

— Τό ξέρω! κάνει κάτι τριανταφυλλιά άνθάκια που γεμίζουν τά κλαδιά της πυκνά-πυκνά. Ένα κλαδί από άνθισμένη ροδακινιά ή άμυγδαλιά, στο βάζο, είναι πολύ ώρα!

— Στο βάζο; πολύ ώραίτερο είναι στο δέντρο, είπε ή Νίτσα.

Στη στρόφη του δρόμου ήταν ένα ξωκκλήσι.

— Μπά! έκαμε ο Γιώργος. ο Άη-Νικόλας είναι άνοιχτός; μπακισθαινού άνθρωποι...

— Ακούω φαλμωδία, είπε ή Νίτσα. μη λειτουργά;

— Δέν είναι άπίθανο, είπε ο κ. Παυλίδης. Βλέπω και πολλά κερία. Πληθίασαν. Ναι, τό ξωκκλήσι λειτουργούσε. Ήταν κάμποσο άνθρωποι μέσα και, τη στιγμή που ή μι-

κρή συντροφιά έφτασε στην πόρτα, ο παπάς, μ' ένα άσπρο φελόνι, παρουσιάστηκε στην Άραία Πύλη κι' εύλόγησε λέγοντας ψαλτά:

— **Ειρήνη πᾶσι!**

— **Και τῷ πνεύματι σου!** άποκρίθηκε ο φάλτης.

Ο κ. Παυλίδης κι' ο Γιώργος, άπ' έξω έβγαλαν τά καπέλα τους κι' έκαμαν τό σκυρό τους. Σταυροκοπήθηκαν και τά κορίτσια, μ' αυτά χωρίς να βγάλουν τά καπέλα τους.

— Γιατί δέν ξεσκουφώνεστε και σείς; είπε ο Γιώργος για να τις πειράξη.

— Είμαστε γυναίκες! άποκρίθηκε ή Σοφία.

— Η συνήθεια, είπε σοβαρά ο κ. Παυλίδης. Κάνουμε πάντα κατά την συνήθεια χωρίς να ξετάζουμε τό λόγο. Και καμιά φορά, σ' αυτές τις συνήθειες λόγος δέν άπάρχει...

Μπαίνουμε τόρα μέσα νακούσουμε λίγη λειτουργία; Πλησιάζει να τελειώση.

— Ναι, ναι! είπαν τά παιδιά.

Μπήκαν, άγόρασαν κεράκια και τάναψαν σ' ένα μικρό μανουάλι. Όλα στο ξωκκλήσι έκείνο ήταν μικρά. Και τά μανουάλια, και τά καντήλια, και τό εικονοστάσι, κι' ή Άραία Πύλη—μά μόνο θύρα είχε τό Ίερό, κι' έκλεινε μια κόκκινη πορτιέρα — κι' ή Άγία Τράπεζα, και τά παράθυρα, και τά στασίδια, και τό παγκάρι, και τό καμπαναριό — μά καμάρα πάνω απ' την έξορτα, κι' ή καμπάνα του.

Άμβωνας δέν υπήρχε ούτε δεσποτικό στασίδι. Κι' οι τοίχοι ήταν άσβεστωμένοι, σχεδόν γυμνοί. Μόνο δυο τρεις εικόνες άγιων — μικρές κι' αυτές — ήταν κρεμασμένες, καθμιά με τό καντήλακι της.

Ήταν όμως με άεκκλησία» όπως κάθε άλλη. Και σ' αυτήν ή λειτουργία γινόταν όπως και στη μητρόπολη. Έφτανε να πάη ένας παπάς, όπως πήγε σήμερα που τόν κάλεσαν οι νοικοκυραίοι. Η πολυτέλεια δέν κάνει την εκκλησία. Τά χρυσάφια, τά σήμια, τά πολύτιμα πετράδια, τά μάρμαρα, οι ταχυγραφίες μπορεί να λείπουν. Άρκει να άπάρχη μια Άγία Τράπεζα με ό,τι χρειάζεται για τη λατρεία — ένα διακοπτήριο, ένας σταυρός, ένα Εθαγγέλιο, — κι' ένας παπάς. Κι' ο φάλτης άκόμα κι' ο διάκος μπορεί να λείπουν.

Τό ίδιο συμβαίνει με πολλά άλλα πράματα. Πουθενά σχεδόν ή πολυτέλεια δέν είναι άπαραίτητη. Ένα παιδί μπορεί να μάθη να διαβάξη και να γράψη με χρυσοδεμένα βιβλία, με πλούσια τετράδια, με ώρατα καλαμάρια. Κι' έν' άλλο μπορεί να χη βιβλία άδετα, τετράδια φτωχά,

καλαμάρια φτηνά, και πάλι να μάθη τά ίδια γράμματα και καλύτερα. Άρκει να άπάρχη κι' έδω ένας ναός που να θέλη να φωτισθή, κι' ένας δάσκαλος για να τόν φωτίση.

Η λειτουργία πλησίαζε στο τέλος της. Η εύλογία έκείνη είχε δοθη ύστερα από τό **Πάτερ ήμῶν**. Τώρα ο φάλτης έλεγε τό **κοινωνικό**, ή Άραία Πύλη ήταν σκεπασμένη με την κουρτίνα κι' ο παπάς, άθώρητος στο Ίερό, μεταλάβαινε. Σά λίγο, ένα παιδί από μέσα τράβηξε την πορτιέρα. Ο φάλτης είπε γρήγορα τό τελευταίο **άλληλοῦτα** του κοινωνικού. Κι' ο παπάς παρασιτάσθηκε στη θύρα κρατώντας τό άγιο Ποτήρι:

« — **Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως και άγάπης προσέλθετε!**... »

Όλοι έσκύβαν τά κεφάλια κι' έκαμαν σταυρούς. Μερικοί, που περίμεναν γονατιστοί μπροστά στη θύρα, σηκώθηκαν και μετάλαβαν. Έπειτα ο παπάς ξανασκέπασε τό άγιο Ποτήρι, τό ύψωσε μπροστά στον κόσμο και μπήκε πάλι στο Ίερό.

Λίγα είπαν άκόμα ο φάλτης κι' ο παπάς. Κι' έγινε ή άπόλυση. Η μικρή καμπάνα χτυπούσε γλυκά, κι' άνθρωποι προσκυνούσαν τά εικονίσματα, έπαιρναν άντιδώρα, φιλούσαν τό χέρι του παπά κι' έβγαίναν.

Ήταν οι νοικοκυραίοι του ξωκκλήσιου — άνήκε κι' αυτό στο μεγάλο τους χτήμα — οι άνθρωποι τους, κάμποσοι γειτόνοι και μερικοί παρασικαί. Στο μικρό αυτό πλήθος, που σκορπιόταν ευχαριστημένο, χαρούμενο, έλλεπες άντρες, γυναίκες και παιδιά. Βγήκαν κι' οι δικοί μας κι' εξακολούθησαν τό δρόμο τους.

Άραία ήταν αυτή ή παρένθεση, είπε ο κ. Παυλίδης. Νά που άκούσαμε κα' λειτουργία.

— Είχαμε τύχη, είπε ο Γιώργος. Καλός βέβαια κι' ο μεγάλος ναός του Θεού, ή Φύση, αλλά κι' ή λειτουργία σ' ένα ξωκκλήσι μέσα σ' αυτή τη Φύση, στην έξοχη, άξίζει πολύ. Είδατε τί σεβάσιμος που ήταν αυτός ο γέρος άσπρομάλλης παπάς;

— Τά μαλλιά του, τά γένια του και τό φελόνι του είχαν τό ίδιο χρώμα, είπε ή Σοφία.

— Μά κι' ο φάλτης ήταν καλός, είπε ο Γιώργος. Άκούσατε τί ώρατα που είπε τό **«Ευδομεν τό φῶς»**...;

— Πολύ ώρατα, είπε ο πατέρας. Άλλά ξέρετε, στην εκκλησία έκαμε κρύο. Άς πηγαίνουμε πιδ γρήγορα τόρα, για να ζεσταθούμε.

— Νά τρέξουμε, καλύτερα; είπαν τά παιδιά.

— Τρέξετε, μά λίγο. Δέν πρέπει κιά-λα να ιδρώσετε. ΓΡ. ΖΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Δεν ξέρουμε ακόμα και πού θα μείνουμε. Μάς ούστησαν το Ξενοδοχείο του Στέμματος.

— Τι λέτε, θείε μου! Νομίζετε λοιπόν πως η κυρία Όμώλλου θα σας αφήσει να πάτε σε Ξενοδοχείο; Αυτό να το βγάλετε απ' το νου σας! Ξέχασα να σας πω πως αυτή μ' έστειλε να σας πάρω. Είπ' εκεί-κάτω στην προκουμιά με την Άνθη και μās περιμένουν. Άνθη λέγεται ή άδερφή μου, καθώς ξέρετε. Ά, νά! βλέπετε κείνη την κίτρινη άμιαξα; Είναι της κυρίας ταγματάρχαινας.

— Μά, παιδί μου, είεις αυτή την κυρία δεν τη γνωρίζουμε καθόλου...

— Θα τη γνωρίσετε τώρα. Δεν μπορείτε να πείτε όχι. Μιά φορά πού πέσατε στα νερά μας, είσθε στην απόλυτη έξουσία μας.

— Έτσι; έκαμε χαμογελώντας ο κ. Κλοακέν.

— Έτσι, θείε μου. Η κυρία συνταγματάρχαινα διοικεί τώρα και το σύνταγμα. Ο κ. Όμώλλου λείπει στα γυμνάσια και γι' αυτό δεν ήρθε να σας υποδεχθί σήμερα ο ίδιος. Όλοι οι αξιωματικοί όμως ξέρουν πως με την γυναίκα του πρέπει τώρα να συνεννοούνται.

— Κάθε αντίσταση είναι λοιπόν περιττή;

— Έντελώς περιττή, άγαπητέ μου θείε. Σας έχει ετοιμάσει και τα δωμάτια σας και σας περιμένει.

— Αφού λοιπόν είναι έτσι, έμπρός, παραδινόμαστε αχμάλωτοι! είπε ο κ. Κλοακέν κατεβαίνοντας τη σκάλα.

Κάθισε στη βαρκούλα του Χάνδου με τον Παύλο, κι' ό μικρός, παίρνοντας με τα εύρωστα χέρια του τα κουτιά, ξεκίνησε για την αποβάθρα.

Ο Παύλος θαύμαζε τη δεξιότητα και τη δύναμη του ξανθόμαλλου παιδιού. Ο πιδ έμπειρος βαρκάρης δεν θα διέθυνε καλύτερα τη βαρκούλα άνάμεσα στο σύμπλεγμα εκείνο από κάθε λογής πλοία και πλοιάρια. Δάμνοντας, ο Χάνδος δεν έπαυε κιόλα να φλυαρή και κάθε τόσο να γυρίζη κατά την προκουμιά.

— Ά, νά ή κυρία Όμώλλου κι' ή Άνθη πού μās χαιρετούν με τα μαντήλια τους! φώναζε

έξαφνα 'Ο κ. Κλοακέν κι' ο Παύλος άνταποκρίθηκαν στο χαιρετισμό των κυριών με τα καπέλλα τους. Και σέ λίγο ή βαρκούλα έφθασε στην αποβάθρα κι' οι έπιβάτες βγήκαν.

Η μιά από τις δυο κυρίες πού καθόνταν στην κίτρινη άμιαξα, ήταν κοντή και παχιαία σά μπάλλα, ή όψη της όμως έρόδιζε και τα μικρά σταχτιά μάτια της έλαμπαν από έξυπνάδα. Τό συνολό της είχε κάτι τό έλκυστικό.

— Καλώς ήλθατε, κύριε Κλοακέν, είπε τείνοντας στον άρχαιόλογο τό μικρό γανταφορεμένο της χέρι. Νά μου έπιτρέψετε να σας μεταχειρισθώ σαν παλιό φίλο και σαν καλό άνθρωπο, όπως και είσθε. Κανέννας δεν έβλεπε ότι κάνατε σεις για παιδιά πού

δεν γνωρίζετε... Άπό δώ βέβαια θα είναι ό γιός σας. Χάου ν του γιού ν του, μίστερ Κλοακέν;.. Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σας. Νά κι' ή εξαδέρφη σας Άνθη. Δόσε, κόρη μου, τό χέρι σου στο θείο σου... Ο Ταγματάρχης μ' έπιφύρτισε να τον δικαιολογήσω πού δεν μπόρεσε νάρθη κι' αυτός να σας υποδεχθί. Άλλά... προπαντός ή όηρησία, δεν είν' έτσι;.. Χάνδε, πώς σου φάνηκε τό λουτρό πού έκαμες με τα ρούχα;.. γελάς, ή;

Πραγματικώς, ο Χάνδος γελούσε με την άκατάσχετη φλυαρία της κυρίας Όμώλλου, πού δεν είχε αφήσει ακόμα τον κ. Κλοακέν να προσφέρη ούτε μιά λέξη.

Η μίς Άνθη, πού ήταν καθάλλα σ' ένα ώραίο όλογο, έσκυψε με χαρά κι' έσφιξε δυνατά, κατά τον άγγλικό τρόπο, τό χέρι του θείου της και του εξαδέρφου της. Ψηλή και

λεπτή, με ξανθά μαλλιά πρὸς τό κόκκινο, φορούσε λευκή άμιαξόνα με πένθημα από κρέπ στολίδια, άνδρικό καπέλλο και διάφανο πέπλο μπροστά στο πρόσωπο με τα κανονικώτατα χαρακτηριστικά. Φαινόταν, άλήθεια, λιγάκι ψυχρή κι' επιφυλακτική, μά όχι από έγωισμό, ούτε από δειλία, παρά από περηφάνεια ψυχής ευγενικής, πού δεν χαρίζει τη φίλια της παρά σε δούους την άξίζουν.

Υστερ' από τα πρώτα φιλοφρονήματα, οι δυο ταξιδιώτες κι' ο Χάνδος πήραν θέση στάμμι της κυρίας Όμώλλου, ο άμαξας έμάστιζε τάλογα πού ξεκίνησαν με καλπασμό, κι' ή Άνθη άκολούθησε καθάλλα πάντα στο μαύρο της όλογο.

Η ταγματάρχαινα δεν έπαυε να φλυαρή γαλλικά. Οι ταξιδιώτες την άκουγαν μ' όση προσοχή μπόρουσαν νάχουν εκείνη την ώρα, ζαλισμένοι άκόμα από τό μεγάλο ταξίδι και θαμπωμένοι από τον ίνδικό ήλιο κι' από τό λαμπρό θέαμα της πρωινής Καλκούττας: Όραία άμάξια, κάρρα πού τα οδηγούσαν ίθαγενείς, πολυάριθμοι καθάλλάρηδες, πλήθος από Έθρωπαίους και Ίνδους, ποικιλία ένδυμασιών και τύπων, κίνηση πολυθρόνη, μεγάλοι δενδρόφυτοι δρόμοι, άγγλικά πάρκα, οικίες δενδροστοιχίες, πολυτελή καταστήματα και μέγαλα με περιστόλια.

(Άκολουθεί)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η μικρή Δόλα, έσωτερική στο Παρθεναγωγείο: — Μαιμιά μου! μαιμιά μου! Ηθεές να με πάρης για τό Χριστούγεννα; Τι καλά!

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Με μετρονόμενο βήμα ο Μό εξακολούθησε τό δρόμο του. Η λάσπη του δρόμου πού είχε μαλακώσει με τις τελευταίες βροχές, κολλούσε στις πατούσες του κι' ο φιλάρεσκος όηρητής φοβόταν μήπως λερώσει τις καινούργιες κάλτσες του. Παρακάτω έτάχυε τό βήμα του για να μη δείξη στους διαβάτες πως νοιαζόταν τόσο πολύ για τό ντυσίμό του και τους κάνει να τον κοροϊδεύουν.

Τό πού δυσάρεστο άπ' όλα ήταν ότι τα ματογυάλια του άνι να τον κάνουν να βλέπη καλύτερα, τον στράβωναν σχεδόν όλότελα γιατί δεν τα φορούσε παρά μονάχα για στολίδι... Άπειρες φορές έσκόνηταξε εξ αιτίας τους και γλόστρησε και κινύνεψε να πέση κάτω. Καθώς μάλιστα ο δρόμος περνούσε δίπλα στο ποτάμι δεν θα του ήταν καθόλου ευχάριστο να κάνη καμμά βουτιά και να καταστρέφει τό ώραίο του κοστούμι.

Κουρασμένος κάπως και λαχανιασμένος έφθασε στην κεντρική πλατεία του Γιέν Μπάι.

Στην αγορά πού στεγαζόταν κάτω από μ'ά καλαμπόκερη στοά στή μέση της πλατείας, ήταν κίνηση μεγάλη. Όταν πλησίαζε κανείς, τον κτυπούσε στή μύτη ή μπουδιά από ταγκό λάδι, ξεραμμένα ψάρια, παστωμένα κρέατα, και πολυκαιρινά ξύγκια.

Τα πλατιά ρουθούνια του Μό άτπράνθησαν με ήδονή όλες αυτές τις μπουδιές πού θα προκαλούσαν άνακάρωση σ' έναν άπλον Έθρωπαίο. Δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στον πειρασμό, και κινδυνεύοντας να λερώσει τό ώραίο κοστούμι του καθώς θα περνούσε δίπλα από τις παράγκες των πωλητών ή θα τριβόταν επάνω στα κουρέλια των χαμάληδων, έμπήκε μέσ στην αγορά. Πιρ' έλο πού άλλοι τον έσπρωχναν από έδω, άλλοι τον σκουντούσαν από εκεί, τον τσαλαπατούσαν, τον στρίμωχναν. ο Μό έβριγχε άνεμόλητος έξεταστικά βλέμ-

ματα γύρω του. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να πάη μ' άδεια χέρια σπiti του, όχι τόσο για να ευχαριστήση την κυρία Λού, όσο για την δική του ευχαρίστηση. Άρχισε λοιπόν να παζαρεύη πρώτα ένα κοτόπουλο, ύστερα μερικά αυγά και τέλος διάφορα άλλα τρόφιμα πού του φαίνονταν πάντοτε πολύ άκριβά και τ' άφινε την τελευταία στιγμή ένθ οι πωλητές έ-

«Ο Μό έβριγχε άνεμόλητος έξεταστικά βλέμματα γύρω του.» (Σελ. 43, στ. α'.)

τραχαν από πίσω του, πρώτα παρακλώνοντας τον και ύστερα βρίζοντάς τον. Μά ο Μό εξακολουθούσε με άπάθειε τό δρόμο του με τό κεφάλι ψηλά, σαν άνθρωπος πού βρισκxται πάνω άπ' όλους και δεν λογαριάζει τα λόγια του όχλου, και σταματούσε πάλι λιγάκι παρακάτω, άκουμπώντας στην όμπρέλλα του, με τα ματογυάλια του άναγχιωμένα και με υφρος άναποφάσιστο.

Στό τέλος ή έκλογή του έπесе όριστικά σ' ένα μικρό βάζο με σάλτσα ψαριού, πού για τους Άνναμίτες είναι ένα από τα έκλεκτότερα τους όρεκτικά, και μπορεί βέβαια να μην

μυρίζη τριαντάφυλλα, αλλά μόνο στους παλιόφραγκους φέρνει άναγούλα.

Τό πρώτο κίνημά του ήταν να σηκώσει τό μπαναγόφυλλο πού έκλεινε έρμητικά τό βαζάκι και να πλησιάση τη μύτη του. Άπ' τη μπουδιά καταλάβε ότι ή σάλτσα ήταν πρώτης ποιότητας και στην ώρα της για να φαγωθί. Ίστούσο δεν θέλησε να δείξη την ευχαρίστησή του.

— Δεν είναι και τόσο περίφημο τό γουόκιμ αν σου, έκανε.

— Δεν είναι περίφημο; διαμαρτυρήθηκε ή πωλήτρια, Η παλιόφλωσσά σου δεν έχει γευτεί παρόμοιο πράγμα, σκύλε πού δουλεύεις τους Φράγκους!

— Σκύλα είσαι σύ, έκανε ο Μό, άγανακτισμένος με την αθάδεια της. Νά ξέρης να μετράς τα λόγια σου, γιατί θα τό πληρώσης άσχημα. Πόσα θέλεις για τό βαζάκι σου; Χμ, πολύ μικρό αυτό τό βαζάκι, πολύ μικρό.

— Τι; Μικρό τό λές αυτό τό βάζο;

— Μπάρ, μήπως θέλεις να μου τό περάσης για μεγάλο; Χωρίς ύπερβολή έχω αγοράσει βάζα με νουόκιμαν πενήντα φορές μεγαλύτερα από τούτο.

— Δεν είναι ούτε μεγάλο ούτε μικρό, είναι μέτρο.

— Είναι μικρό, και πολύ μάλιστα. Λοιπόν έλα τώρα, άς τα λόγια και πές μου πόσα θέλεις για τό βάζο σου. Γιατί άν θελήσης να με κλέψης; Θα τις πληρώσης όλες τις άμαρτίες σου στην Κόλαση, όπου θα σε βάλουν μαζί με τους λωποδύτες και τους ληστές και θα σε κείνε με τα άναμμένα σίδερα. Λοιπόν μη θέλης να γδάρξης τους πελάτες σου και πές μιά λογική τιμή.

— Κι' έσένα, κύριε Μό, ξέρεις πιά θα είναι τα τέλη σου; Άνοιξε τ' αυτιά σου για ν' άκούσης καλά: Θά σου κάνη τό κεφάλι σου χρίτης ό δήμιος και δεν θάχης ούτε μιά μοιρολόιστρα στην κηδεία σου. Αυτό θα είναι τα τέλη σου, φωρόσκυλο, πού θέλεις να εκμεταλλευθίς μιά φτωχή γυναίκα. Τό βάζο μου είναι αυτό πού είναι. Κάνει είκοσιπέντε παράδες, ούτε μισόν παρακάτω, θέλεις πάρε το, θέλεις άφησέ το, τό

Ίδιο μου κάνει. "Άλλο δέν σου λέω! Ο Μό άρχισε νά χειρονομή σάν δαιμονισμένος.

— Είκοσιπέντε παράδες; Είκοσιπέντε βουρδουλίες πρέπει νά σου δίνω, όχι είκοσιπέντε παράδες!

— Και δέν κάνεις δοκιμή νά μου τις δώσης τις είκοσιπέντε βουρδουλίες, κύρ-παλληκαρά μου;

— Άς είχα τό ματσούκι μου μαζί μου κι' έβλεπες. Πόσο νομίζεις πώς τά πλήρωσα τά μεγάλα εκείνα βάζα που σου έλεγα και που χωροδσαν έκατό φορές περισσότερη σάλτσα από τούτο δω;

— Ένα πιάστορο τό βάζο, κι' ήταν τό καλύτερο νοούκιμαν που υπάρχει, που ούτε τόχει δοκιμάσει ποτέ ή γλώσσα σου.

— Άν είναι έτσι, τότε για τό δικό μου δέ θά μεδίνεις ούτε έναν παρά.

— Άντε, παλιόσκυλο. Άντε, νά γλύψης τά πόδια τών άφεντικών σου, νά σου πετάξουν κανένα κόκκαλο. Η σάλτσα μου δέν είναι για σένα!

Ο Μό πρόλαβε κι' έβγαλε τό χέρι του πάνω στό διαφιλονεικούμενο βάζο.

— Ντρέπομαι που καταδέχομαι νά συζητώ μαζί σου, είπε περιφρονητικά. Έμπρός, έλα νά τελειώσουμε. Κανένας δέ με βιάζει ν' αγοράσω τή σάλτσα σου, θά σου έδινα όμως δεκαπέντε παράδες...

— Άός τους! Έκανα ζωηρά ή γριά άπλώνοντας τό χέρι.

— Στάσου, στάσου. Θά σου έδινα δεκαπέντε παράδες, αν ήταν τόσο μεγάλο, συνέχισε ο Μό σηκώνοντας τό χέρι του μιά πιθαμή πάνω από τό βαζάκι. Μά τόσο μικρό που είναι, μήν περιμένεις πώς θά πάρης περισσότερους από οκτώ.

— Δεκαπέντε παράδες, είναι ή τελευταία μου τιμή.

— Έννιά, είναι ή τελευταία μου λέξη.

— Δώδεκα, ούτε λεπτό λιγότερο.

— Δέν σου δίνω παρ'ά δέκα!

— Πάρ' το, βρωμερέ!

— Βρωμερή είσαι σύ, και για τό λόγο αυτό που είπες, παίρνω πίσω δυο παράδες, και δέ θά σου δώσω παρ'ά μονάχα οκτώ.

Η γριά δέ θέλησε νά δεχτή αυτή την τιμή και ο καυγάς συνεχίστηκε επί ένα δλόκληρο τέταρτο τής ώρας ακόμη, ως που έκαναν κι' οι δυο τους σκόνοτο έναν παρ'ά. Ο Μό έλυσε τόν κόμπο τής ζώνης του όπου φύλαγε τις γαζέτες του, και μέτρησε έννιά παράδες τής γριάς. Ύστερα παρέλαβε τό πολύτιμο βάζο, που τόχει άλλωστε αγοράσει σέ πολλο συμφορική τιμή, και κρατώντας το με προσοχή, έφυγε από τό παζάρι.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Άγαπητοί μου,

ΣΑΡΑΝΤΑ σχεδόν χρόνια γράφω τή Διήπλωση «Αθηναϊκές Έπιστολές».

— Ούτε σαράντα σχεδόν άπ' ατότες ήταν χριστουγενναίκες. Γιατί κάθε χρόνο σά σήμερα θεωρούσα τόν έαυτό μου υποχρεωμένο νά μιλήσω τά παιδιά για τή μεγάλη γιορτή, για τή Γέννηση του Χριστού, για τή Φάτνη, για τούς Μάγους, για τό "Αστέρι που τούς δδήγησε — τό μεγάλο σύμβολο! — κ' ακόμη για τό παιδικά μου Χριστούγεννα, τήν «καλούδρα» που, κατά τό ζακυθινό έθιμο, κόβουμε τότε στό πατρικό μου σπίτι τήν παραμονή, για τό ήβρεμα που τίσση μούκανε χαρά όταν μου έπερτε, και για ένα σωρό τέτοιες άναμνήσεις...

— Σαράντα χρόνια, σαράντα φρέδες, για φαντασθήτε! Δέν θά τά είπα πιά δλα, δσα είχα νά πώ στό παιδικά, για τά Χριστούγεννα; Πολλές φορές μάλιστα δέν θά ξαναείπα και τά ίδια;... Κι' όμως πρέπει και πάλι νά γράψω. Πάει στό φυλλάδιο αυτό, που θά τό λάβετε τήν παραμονή, νά μήν υπάρχη, μαζί με τάλλα χριστουγενναίτικα και χριστουγενναίτικη Έπιστολή, παρ'ά νά σας λήη τά πράγματα άσχετα, που θά σας φαίνονται βέβαια παρ'άκαιρα και περιττά...

— Άλλά τί νά σας γράψω πάλι; Η σκέψη αυτή που μου ήρθε ξαφνικά — πώς έχω γράψει δηλαδή ως τώρα σαράντα σχεδόν χριστουγενναίτικες "Αθηναϊκές Έπιστολές; — μ' έκαμε δισταχτικό και σιγά-σιγά μ'απέλλπισε πώς δέν θά μπορούσα νά βρω τίποτα καινούριο...

— Έπειτα όμως είπα: Κι' είναι ανάγκη νά είναι καινούργιο; Σέ τέτοιες περιστάσεις, δλοι δέν λένε τά ίδια και τά ίδια; Δέν άλλάζουν τις ίδιες εδχές, δέν άκούνε ή ψάλλουν τά ίδια τροπάκια, δέν τρώνε τά ίδια γιορτινά φαγητά, δέν κάνουν τά ίδια πράγματα; Κι' όμως, κάθε χρόνο, δλα τούς φαίνονται καινούργια. Και μάλιστα τούς προξενούν τόση χαρά, που τούς φαίνεται πώς πρώτη φορά στη ζωή τους γιορτάζουν έτσι ώραία Χριστούγεννα. Γιατί λοιπόν κι' ή Έπιστολή μου, που θά έλεγε τά ίδια και τά ίδια, δέν θά φαινόταν στό παιδικά καινούργια; Έπειτα μήπως έχουν διαβάσει και τις σαράντα μου χριστουγενναίτικες Έπιστολές; Δυο, τρεις, πέντε, δέκα τό πολύ. Κι' αν τούς έλεγα κάτι, που τόχω ξαναπεί έδώ και είκοσι, ως πού-με χρόνια, δέν θάταν σά νά τό πρωτό-

λεγα τώρα; Για νά ίδουμε... έτσι, για περιέργεια...

Και με τή σκέψη αυτή, έρριξα τό χέρι μου στη βιβλιοθήκη και τράβηξα στην τόχη έναν παλιό τόμο Διαπλάσεως. Τί σύμπτωση! Ήταν τό τόμος του 1896. Αύτόν τό χρόνο Ισα-Ισα άρχισα τις "Αθηναϊκές Έπιστολές και, φυλλομετρώντας, βρήκα στό φυλλάδιο τής 21 Δεκεμβρίου τήν πρώτη μου Χριστουγενναίτικη! Δέν έχετε και σεις τήν περιέργεια νά ίδητε τί έγγραφα σ' αυτήν; Άκούστε:

— Έκείνο τόν καιρό, είχε ιδρυθεί στην "Αθήνα τό «Μαγειρείο τών Πτωχών», δηλαδή ένα φιλανθρωπικό έστιατόριο, όπου δ φτωχός μπορούσε νά τρώη καλά με μιά δεκάρα (με μιά δραχμή, ως πούμε, σημερινή). Φυσικά, για νά βγαίνει, τό ίδρυμα αυτό χρειάζόταν τή συνδρομή τών πλουσίων, τών ευπόρων. Κι' οι έφημερίδες είχαν άνοιξει έράνους γι' αυτό τό σκοπό. Με τήν ευκαιρία λοιπόν τών Χριστουγέννων, παρότρωνα τά παιδιά νά συνεισφέρουν, νά βοηθήσουν κι' αυτά τό «Μαγειρείο». Κι' άνάμεσα στόλλα τούς έλεγα:

— Όταν θά διαβάζετε τήν προούσα μου, θά είναι παραμονές Χριστουγέννων. Μεγάλη κι' ώραία μάζε περιμένει γιορτή!... Συνήθως, τέτοιες κοσμοσωτήριες ήμέρες, οι πλούσιοι θυμούνται τούς φτωχούς. Η εδτυχία τής γιορτής δέν είναι πλέρια. Αν δέν έχη κανείς και τή συναίσθηση πώς άνακούφισε δυστυχισμένους, πώς τούς χάρισε ένα μικρό μέρος από τήν εδτυχία του. Γι' αυτό ή φιλανθρωπία άσκείται ατότες τις ήμέρες γενναίτερα» χρήματα, φαγητά, γλυκίσματα και ρούχα μοιράζονται στους φτωχούς. "Αν ένα μέρος από τά χρήματά, που θάχετε βέβαια και σεις στη διάθεσή σας, τά δίνετε για τό Μαγειρείο τών Πτωχών, δέν νομίζετε πώς θάπαιναν τόπο; Αυτό λοιπόν — σας συμβουλεύω νά κάμετε. Και σάς εδχομαι νά περάσετε με δγεία κι' εδτυχία τις γιορτές.»

— Έχουν περάσει σαράντα σχεδόν χρόνια. Άλλά φτωχοί δέν έπαφαν νά υπάρχουν στόν κόσμο, ούτε και φιλανθρωπικά ιδρύματα που έχουν ανάγκη από τή συνδρομή τών πλουσίων, τών ευπόρων. Και νά πώς αυτό που έγγραφα τό 1896, τις παραμονές τών Χριστουγέννων, ήταν «ή φιλανθρωπία άσκήται γενναίτερα», θά μπορούσα εξαίρετα νά τά γράψω και τό 1933. Λοιπόν, άγαπητά μου παιδιά, θυμηθήτε τούς φτωχούς για τά γιορτάσετε καλά Χριστούγεννα! Και τό χρόνον με χαρά και δγεία.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Σελίδα μου, σέ σκέπτομαι νά στέκης πικραμένη και ν' άνεύχης μ' έκσταση κι' δλόδοξη ματιά Τούς ποιητές τούς άσπλαχνούς που τόχω ξεκαρμένη και σένα σέ παραήσαν, άχ! άκαρδα παιδιά!...

Νοιώθω βαθεά τόν κόπο σου, και τό παράπονό σου Που ξεσπασε σέ δακρυά μου σήξει τήν καρδιά "Αναμετρώ στό βάθος του τόν δικαιο καιμό σου. Και τέτοια λόγια, σκέπτομαι, θά λές μ' άπελπισιά:

«Έλα, Κυρά τής Θάλασσης, Περιπλοκάς δουλεύετρα, Διηγορίνα σ' σοφή και Ραρισιμένη Άδρα, Ούράνια Τέξο... φωτεινό, ή λύρα σας μαγεύετρα "Ας ρίξη σ' άμυχο χαρτί τής έμπνευσης τά μύρα.

Τάχα για μένα έπαψε ο Πήγασος νά φτάνη Στόν Παργασό τής έμπνευσης; δ, φίλοι μου καλοί; "Η πάει άλλοι γυρεύοντας τής διάφνης τό στεφάνι. Για τό... σσφά κεφάλι σας, και δόξα και πολλή!...

Σελίδα, τί κι' αν σ' άφησε ή ένδοξη στρατιά σου Τά σπόρ τήν έμφοδίζανε κάτι για σέ νά κάνη. Νάκαι, έγω άπ' τ' άστια, τά... ζηλευτά παιδά σου Παρηγοριά τούς σάχους μου σου στέλνω αούτους. Σέ φτάνει; Σαυονόφουσα

ΟΙ ΓΑΤΟΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΜΟΥ

Ο παππούς μου είχε τρεις γάτους, που τούς αγαπούσε πολύ και που κι' αβίοι τόν αγαπούσαν. Η άπόδειξη είναι δτι κάθε βράδυ όταν γούριζε στό σπίτι, βγαίνουν ως τή γωνιά του δρόμου για νά τόν προυλανησουν κι' οι τρεις στη γραμμή με τήν ουρά τους σηκαμένη. Μόλις έφθαναν κοντά στόν παππού, άρχιζαν νά νιαουρίζουν και νά τρίβονται επάνω του, κι' εκείνος τούς χάιδευε τρυφερά. Ύστερα πήγαιναν μπροστά του με τήν ουρά τους πάντα σηκαμένη και τόν έφθαναν έτσι ως τή πόρτα του σπιτιού, γιατί ήθεσαν οί πνηροί πός; δέν καθόμαστε στό τραπέζι, αν δέν ερχόταν ο παππούς.

Μιά χρονιά όμως στην αρχή του χειμώνα ο παππούς άρρώσθησε. Έμεινε κλεισμένος μέσ' στην κάμαρα κι' οι γάτοι δέν τόν ξαναείδαν πιά νά βγαίνει έξω.

Οι γάτοι όμως δέν τόξεραν αυτό τό πράγμα. Και κάθε βράδυ στή συνηθισμένη ώρα τους, πηγαιναν ως τή γωνιά του δρόμου, περίμεναν μιά στιγμή κι' ύστερα γούριζαν πίσω στό σπίτι με τις ουρές τους καταβαρμένες.

Μιά μέρα ώστόσο πέρασε άπ' τήν πόλη μας ένας γέρος ζητιάνος που είχε σχεδόν τήν ίδια ηλικία με τόν παππού μου και σ' άλήθεια με τό μασιούδι του και με τ' άσπρα του γένεια και με τό τριμμένο, με πεντακάθαρο ρούχα του, τού έμοιαζε καταπληκτικά.

Ο δύστυχος γέρος έτυχε λοιπόν νά περάση από τό δρόμο μας τήν ίδια ώρα που συνήθιζε ο παππούς μου νά γούριζε. Τότε δλοι οι γάτοι με τις ουρές τους σηκαμένες, πήγαν νά συναντήσουν τό ζητιάνο και ξαναπέρασαν κάτω άπ' τά πόδια του ρουθουνίζοντας εδχαριστημένους. Αύτός τις χάιδευε κι' έλεγε.

— Τί καλά γατάκια τά καιμένα! Στό τέλος οί γάτοι κατευχαριστήμενοι άρχισαν νά πηγαινουν μπροστά του σάν νά ήθελαν νά τού δείξουν τό δρόμο, κι' ο καλός άνθρωπος κατάπληκτος τούς άκολούθησε.

Έτσι έφθασε ως τήν πόρτα του σπιτιού του παππού όπου εκείνη τήν ώρα ή οικογένεια καθόταν στό τραπέζι.

Μόλις τόν είδε ο πατέρας μου κι' οι θείοι μου τόν προσκάλεσαν νά καθήση στη θέση του παππού μου.

Βλέποντας αυτό ο φτωχός γέρος, γλύφοντας τό πιάτο του ψιθύριζε:

— Θεέ μου, τί σκαλαχικός τόπος, άφου οι άνθρωποι στέλνουν έξω τις γάτες τους για νά μας δείχνουν τό δρόμο του σπιτιού τους!

(Απ' τό Γαλλικό) Δήτητος

ΤΟ ΜΑΓΕΥΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Δέν ξεχνάω ποτέ τό μαγευτικό παραμύθι που μου έλεγε ή νόνα μου όταν ζούσε. Για τή μικρή βασιλοπούλα που πέθανε. Ήταν τόσο καλή όταν ζούσε, που και οι πέτρες έκλαιγαν τό χωμό της. Τ' άστέρια, έβισαν από τά ουράνια, και λάμπανε τό μάτια της.

Τά λούλουδα τής δάσους τή μυρωμένη άνάσα τους, και στό τέλος κι' ο Πλάστης, άπό συμπόνια, τήν ψυχή της. Και ήθεσε ένας καιρός που τόξερα αυτό τό παραμύθι. Μόνον όμως τήν αρχή του. Τό ώρατο τέλος έμεινε πάντα παραμύθι.

Κ' ήρθε ένα πρωινό που είδα τή μικρούλα αδελφή, άψυχη, άκίνητη... Τό φως τών κεριών έτρεμόκαιζε στό μαλλιά της, τά χρυσά άπαλά μαλλιά της... Ροδοπέταλα κίτρινα τά μάγουλα, και τά δυο μικρά χείλη σφαλισμένα. Γύρω της, συλλογισμένοι μενεξέδες, κοίταζαν με κάποια άπορία για τό άκαρπο σβόσιμο. Μά τίστέρια έμειναν άκίνητα, άπελπιστικά άκίνητα στόν οδρανό... Τά βλέφαρα δέν ζωντανέψαν. Τό στόμα παγωμένο... Τί σπαργαμός στην παιδική μου ψυχή. Κ' έπαιζε τό φως τών κεριών με τά μαλλιά της, τά χρυσά κματιστά μαλλιά της. Ψαλιά αδερφούλα, γιατί νά μη ζωντανέψουν τά παραμύθια; Ξέρεις νά μου πής;

Τό παλιό μαγευτικό παραμύθι, που τόσο πριν τό αγαπούσα, τό μίσησα... μίσησα και τή βασιλοπούλα που ξαναζήσε.

Η χλωμή λατρεμένη βασιλοπούλα

μου, δέν ξαναόριζε πειά τά δυο παιδικά ματάκια της.

Γιατί οι βασιλοπούλες τών παραμυθιών νά είναι τόσο τυχερές;

Κυρά Φρουσώνη

ΤΟ ΠΡΩΪΝΟ ΣΥΠΝΗΜΑ

— Άίνα, Άίνα, σήκω! Έπτά ή όρα! Πρέπει νά σηκαθώ. "Αχ, αυτό τό σχολείο που μας σηκώνει πρωί-πρωί άπ' τά ζεστά κορβάτια μας! Άνασκηνομαί, άλλα για νά γυρίσω άπ' τήν άλλη μεριά.

— Τώρα άμείσως, μουρμουρίζω.

— Άίνα! σήκω, έπεμβαίνει ο κατέρας που με πηγαινει στό σχολείο, σηκω, γιατί θά φύγω και θά σ' αφήσω έδω.

Η άπαλή αυτή με κάνεϊνά σηκαθώ. Άρχίζω νά νύνομαι σιγά-σιγά.

— Άίνα, γρήγορα, όκείω παρ'ά τέτατο, ή όρα.

Πωπά! Καλέ τότε πέρασε τόσο γούγορα! Κ' έγω ακόμη δέν έχω ούτε ντυθεί.

Έπιτέλους έτοιμάζομαι. Η μαμμή συμβουλεύει.

— Άίνα, νά είσαι προσεκτική στό μάθημα, και προπάντων φρόνιμη.

— Μάλιστα, μαμμά, θά είμαι πολύ φρόνιμη. Άντίο!

Και ξεκινάω, ένω συλλογίζομαι: — "Αχ, αυτό τό σχολείο, γιατί ν' άρχίζη τόσο πρωί;

Δέν αγαπώ, παρ'ά τό λούλουδα που μουάζουνε μ' άνθρώπινες ψυχές που κλείνουν δημοφείς όνειρευτές... Δέν αγαπώ, παρ'ά τό λούλουδα. Στις πονεμένες μου, πάντα, στιγμές...

Δέν αγαπώ, παρ'ά άγγελικές μορφές Μικρών παιδιών, σγουρά μαλλάκια, [χελιά

Κορράλινα, χωρίς καμμιάν οδύνη. Δέν αγαπώ, παρ'ά άγγελικές μορφές Γερμάτες καλοσύνη...

Δέν αγαπώ, παρ'ά χλωμές ψυχές, Ψυχές που δλο σιγοκλαίνε Για τά χαμένα ιδανικά... Δέν αγαπώ, παρ'ά χλωμές μορφές Πουχουνε κόπο, και τίποτά δέ λένε...

Δέν αγαπώ, παρ'ά μονάχα τό ορφανό που τόσο στη ζωή μοιάζει μ' έμένα, που παραδέρνεται τριγύρω μοναχό... Δέν αγαπώ, παρ'ά μονάχα τό ορφανό που νοιώθει του δλα γύρω ξένα... Βάδα

ΕΞΩ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ... ΣΤΗ ΧΕΙΜΩΝΙΑ...

Έξω σταλάζει άργά-άργά ή βροχή στό τζάμα. Ο βοριάς με μανία μουγκρίζει και σφυρίζει άνάμεσα στό ξερά κλαριά τών δέντρων, που χάσανε κι' αυτά τόρα δλη τους τήν καλοκαιρινή καταπράσινη μεγαλοπρέπεια.

Καλά κουκουλωμένη κάτω άπ' τά ζεστά σεντόνια μου, όπου τό κροδ δέ μπορεί νά φθάση, σκέπτομαι... Ο ύπνος δέν έρχεται νά με πάρη στην άγκαλιά του, τά μάτια καρφωμένα σ' ένα άόρατο σημείο, ο γόθος μου τρέχει έξω στους δρόμους, στό σπιτάκια, στό τσουχτερό κροδ που βασιλεύει στη χει-

δρ. 46,60) *Σπεσόμενον Λόρδον* (ἔδωσα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα· δυστυχῶς δὲν ἔχει καιρὸ νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ, παραδέχεται ὅμως τὴν ἀπόφῃ σου καὶ σ' εὐχαριστᾷ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) *Ἰαδιδωπτε* (ἔλαβα, ἔσπειρα, εὐχαριστῶ πολὺ) *Ἐθνεκιστὴν* (αὐτὸ ἦταν ἐλεύθερο καὶ σοῦ τὸ ἐνέκρινα) *Ἰωάννην Παπαϊωάννου* (Ὁ-δὴγὸν ἔσπειρα εὐχαριστῶ πολὺ) *Ἐθνάλην* (ἔχει καλῶς, εὐχαριστῶ πολὺ) *Κατακόκκινην Κουμαριάν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· στὴν ἔχῃς τόσο πολλὰ μαθήματα, δὲν μπορεῖς νὰ λαβαίνῃς μέρος στὸς Διαγωνισμοὺς παρὰ μόνο στὴν εὐκαιρίῃς· ἄλλωστε οἱ περισσότεροι γίνονται καλοκαίρι) *Ἰδομενά* (δακτὴς δ κ. Π. σ' εὐχαριστᾷ νὰ ἴδῃ πῶς θὰ με... ξανακουράσῃ!) *Γόησαν* (πατὰ χάρις! θὰ εἶδες, βέβαια, τὴν ἔγκρισή) *Τζέννην* (Σῆμα καὶ λυσόχαρτο ἔσπειρα γιὰ τίς «ἐδουλέες» εὐχαριστῶ) *Χίμαιραν* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα) ἀπὸ τὸν κ. Σοφ. δὲν ἔλαβα ἀκόμη) *Αἰνὰ Ν. Ἰωαννίδου* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεπεσθῆμα) *Νέγλην* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα· ἀφοῦ ἀνατράφηκας σ' ἓνα περιβάλλον γεμῆτο ἀγάπῃ γιὰ μένα, δὲν ἀμφισβῆλλω ὅτι θὰ φανῆς ἀνταξία· χαίρῃς τῇ μαμμῇ καὶ τὴν ἀδελφῇ σου, τίς παλιές μου φίλες) *Ρεζεντᾶν* (γράμμα μὲ παραγγελίαν γιὰ τετραδία δὲν ἔλαβα) *Κουκουναριάν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεπεσθῆμα· γιὰ τῆλα θὰ σοῦ πῶ στὸ ἐρχόμενο) *Λευκὴν Καμλίαν*, *Χαραγγὴν τ'* *Αισλίη*, *Γιαρτσιέλλαν*, *Ταξιδιώτην*, *Κόνκρετον* *Ἄσμα*, *Ρωσσέταν* *Ἀποστολοπούλου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἀπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου θάπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 26του Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τοῦτου δεκταὶ μέχρι 23 Φεβρουαρίου.

- 35. *Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος*
Βέβαια δὲν εἶναι κόμ' ἢ...
Κῶς, ἀλλὰ μὴ νῆσος·
Τόπες γὰ νὰ κόμης ἴσως
Τὸν ἀστειο-καὶ συγγνώμη!
Δεκαεπταετῆς Ἐννεοπέλος.
- 36. *Στοιχειόγραφος*
Κακὸς πατέρας, ποῦ ἔτρωγε
Τὰ δόλια τὰ παιδιὰ του,
Πετὰ κεφάλι καὶ λαμῶ,
Κι' εὐθὺς μεταμορφώνεται
Ἐν κἀκί· ὦ· συμφορὰ του! —
Ὅκνῶ κι' ὑποκρηνητικῶ.
Λιχουδίτσα.
- 37. *Στοιχειοτοναόγραφος*
Κάποιο ἑλληνικὸ βουνό,
Ἄν ἀκέφαλο τάφισις
Καὶ τὸν τόνο του κινήσις,
Ποταμὸ θὰ ἴδῃς τρανό.
Ναπολεόν.
- 38. *Ἀναγραμματισμὸς*
Λεξούλ' ἀπὸ τίς ἀκλίτες
Τὴν ἀνάγραμμα-τίσις
Καὶ μουσικὴ γλυκύτατη
Ἄκ' ὄργανο κοσμητικῆς
ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος.
- 39. *Δικτυωτὸν*
*** ** = Τὰ 2/3 τῆς Γῆς
* * * * *
*** ** = Εἶδος σημαίας
* * * * *
*** ** = Θεὸς Αἰγύπτιος
* * * * *
*** ** = Ἐγκεφαλικὴ πάθησις
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἀθηνίσις Ἄνδρες

- 40. *Κρυπτογραφικὸν*
12345678 = Πιταγὸς περίφημος
23618 = Πιθόν
354126 = Χημ. στοιχεῖον
45615 = Κράτος τῆς Εὐρώπης
5478 = Στοιχείον
6528 = Ἴσον
785158 = Προφήτης
85618 = Σουηδίας...

Μέντιουρ
41. *Ἐπιγραφὴ*
Κ
Ι Ρ Σ
Α Α Α Η Ε
Α Λ Ε Ν Τ Σ Υ Π
Η Ε Λ Ε Ι Ο Σ Ρ Ω Η Σ
Ζητεῖτε ἢ ἀνάγνωσι.
Ἀμηήσις Ἀδυσινός

42. *Ἀκροστιχίς*
Τὰρχικὰ τὸν κἀνοδι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον κῆτορα:
1. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης 2. Νῆσος τοῦ Ἴονίου 3. Πόλις τῆς Σικελίας 4. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα 5. Προφήτης 6. Ἀθηναῖος στρατηγός 7. Ἐπαρχία τῆς Π. Ἑλλάδος 8. Ποταμὸς τῆς Π. Ἑλλάδος.

43. *Ἑλλητιστικὸν*
σπον - μ - γνο - ν - σ - χ - σστ
Φωτεινὸ Ἐκκατάδι

44. *Γρίφος*
Ἰὰς Ἰὰς Πούσκιν
Ο οἱ Λέροντωφ τὸ 3
Ἰὰς Ἰὰς Τολστόι ἐκ 3
Γκόρζυ

Μπερλοτιέρης τῆς Ἑρεσσὸς
Παρόραμα. — Εἰς τὴν δκ' ἀριθ. 8 Ποικίλην Ἀκροστιχίδα τοῦ ἰουφιλλαδίου παρελείφθη ὁ ὀρισμὸς μιᾶς λέξεως. Διορθώσατε: 3, Ἀυτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 5, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. Τὰ λοιπὰ ἔχουν καλῶς.

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 41
- 470. Παγασητικὸς (πᾶ, γᾶ, σί, τί, Κῶς). — 471. Λαρίσσα-σάρισσα. — 472. Σίτος ἰσός. — 473. Ὁ αὐλός, ἡ αὐλή.
- 474. Φ Ε Ι Δ Ι Α Σ 475. ΝΑΠΟ-
Θ Α Λ Α Σ Σ Α λων, πονώ, δ-
Θ Α Α Ε αλον, λέων, ἐν-
Η Σ Υ Α νέα, ὄν). — 476.
Ν - Ρ Ὅσαι τοῖς ἡτη-
Α Α μένοις. (Ἡ ἀνά-
γνωσις κατὰ στίχον κανονικὸς). — 477. ΔΙΑΖ (Δήμητρα, Κίμων, Ἐπὶ μινιών-
δας, Βραζιλία). — 478. Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραιτε. — 479. Ἑλληὴν εἰμι (ἐλ, ι, νι, μι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 60, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50 ὀ χερσιτὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληθύνουσι τὰ διπλά. Ἡ προληρησιμὴ εἶναι ἀποκρίθησι.

47. *Ἀγαθὴ. Ραοπουτίν*, γιὰ τὴν γιορτὴν τῆς ἀπαίρας εὐχῆς. *Παχαλιὰ*

48. *Νιουβλα*, σὲ μορφοχαρακτῶ γιὰ ἑλα' ποῖα εἶσαι; *Διαπλασπούλα*, στείλειτὸν στὸν (ΑΓ'—582) διαγωνισμὸ μὲν ποδ' κερταίνεται ἐπὶ δὴμηνο. *Ἀγγράμπελη*

[ΔΔ'—49]
Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις ἑμοῦ ἀρτῆ: Ἄνασκαφὴ ληστιαρχικῶν βελτιῶν γεννησιῶς θηλέων τρέχοντος αἰῶνος. Σχετικὰ σχόλια μὲ καταλλήλῃ παρέα (!) Εἰρωνία... «κατὰ κοῦταλα».

Μένη ἐπιλήθη γιὰ τίς πληροφορίες καὶ σχετικὰ γέλια!.. θὰ κατορθωθῇ; Π.

[ΔΔ'—50]
Τὸ *Τεῖο Κορτζεῖνο* χαίρετὰ ἔλους-ες, ἀλληλογραφεῖ καὶ ἀνταλλάσσει τετραδιάκια. Γράψτε: Ἀντώνη Κόρτζα, Τρίπολι, διὰ *Τεῖο Κορτζεῖνο*

[ΔΔ'—51]
Μπὲν Χούρ, πῶς πᾶσι δ κινήματογράφοι; Σμόλαρ, σὲ ἔρω. *Θέλιμα*

[ΔΔ'—52]
Ἀγαθὰ—Παχαλιὰ, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Ἀπαχαλιὰ, κ' ἐγὼ χάριχα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σου. *Ἀνιζία*

[ΔΔ'—53]
Πρωτοπατίνοντας στὸν διαπλασπούσομο χαίρετὰ ἔλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Γράφατε: Ταχυδρομίστον Πατιοῖων διὰ: *Πυρόπανθον*

[ΔΔ'—54]
Ὀνειροπέλεττα, ἀδίκως θυμώνεις τοῦ Νέλαωνος. Εἶναι ἀθῶος. Ἐχῆς τὸ λόγο μου. *Καπετὰν Φάντασμα*

[ΔΔ'—55]
Δεσποινίς Γιόλα, μὴ ξανακατηγορηθεῖς χωρὶς ἀποδείξεις. Ἀνθρώπων ἔκαστος δύο πῆρας. *Καπετὰν Φάντασμα*

[ΔΔ'—56]
Πρῶτην Ζάν Μυρὰ: Εἶναι δυνατό νὰ νουσηλεύονται σὲ κλινικῆς... φαντάσματα! *Καπετὰν Φάντασμα*

[ΔΔ'—57]
Ἀκούθηκε ποτὲ, Κλόη, μιὰ αἰνιγματικὴ «Σφίγγα» νὰ κούτσορτολεῖ; *Καπετὰν Φάντασμα*

[ΔΔ'—58]
Σνίπα, μὴν ἀφρονεῖσαι. Ἐκδικήσις τρομερῇ θὰ σὲ ἔρω!! *Βρυκόλακας, Σικελτός*

[ΔΔ'—59]
Ποῦ ἀκούστηκα! Ὁ Γρομπεὸς Νταβ-χὸς Νέλων νὰ κολυμπᾷ μὲ... κολυμβήσις!!! *Καπετὰν Φάντασμα*

[ΔΔ'—60]
Νέε Ἰναρς, ἐπέστρεψες ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα; Ἐμμορφο εἶναι τὸ Νησί σου. *Μιτοῦμ*

[ΔΔ'—61]
Διαπλασπούλα-ες, ἀλληλογραφεῖ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ, Δ/σις: Π. Καλούμενος, ὁδὸς Παπαευθόμιου 2, Ἀθῆναι, Ἄσος τοῦ Ἀέρος

[ΔΔ'—62]
Δεσποινίς Μυρτίλλη (Λεοντίδου), ἀφῆστε παρακαλῶ τὴν ἐξαδέλφη μου στὴν ἰουχία τῆς, γιὰτί... *Ἑλληνικὸ Ἀερογιάλι*

[ΔΔ'—63]
Ἀτρευτὴ Μορέλλα, γιὰ τὰ γενέθλια σου εὐχομαι δόξαις, μωρταῖς, χιλιάχρονη. *Ἀντιό Μαντέλλα*

[ΔΔ'—64]
Ἀπ' τίς τριανταπέντε ἀπαντήσις ποῦ λάβαμε βραδύουρα α) Ἀσούχαρτο β) Τυρταὶ γ) Σφίγγα δ) Κοροόρο ε) Κόρη τῶν Φαϊάκων ς) Ἄστρο τῆς Κέρκυρας ζ) Πρηγκήτισσα τῶν Δολαρίων η) Χρυσό-σόνεφο. *Ὀνειρομῆνη Πατριὰ Κερκυραϊκὸ Ἀερογιάλι*